

[Aksel Larsen.]

kommunistiske parti. Enhver er jo klar over, at disse prisstigninger bliver så store, at de mere end bortelimerer den påståede økonomiske fordel ved kronesænkningen og også gør det yderst tvivlsomt, om der overhovedet er nogen økonomisk fordel ved at modtage Marshallplanens såkaldte gaver.

Endelig blev vi tidligt på efteråret stillet overfor det såkaldte „Paris-diktat“, hvorved man fra Marshalladministrationens side forlangte udvidet frihandel mellem de europæiske Marshalllande og forlangte frilisterne for alle slags varer, ikke mindst for færdigvarer, betydeligt udvidet. At denne politik, som man fra Marshalladministrationens side forlanger drevet videre i stadig hurtigere tempo, er yderst skadelig for Danmark, behøver man ikke at være i tvivl om, og når det kommer så vidt, som det kom i forgårs, at selve Danmarks udenrigsminister så sig nødsaget til at holde en ganske vist spagfærdig tale mod denne liberalisering, tager jeg det som udtryk for, at den høje regering ikke kan komme udenom at erkende, at det er noget meget vanskeligt for Danmark, der her foregår. Denne politik vil bevirke, at industrien herhjemme får vanskeligheder, og den vil bevirke, at arbejdsløsheden stiger, og det er en fattig trøst, at den endnu ikke er større, end det med visdom er forudset i regeringens såkaldte nationalbudget.

Konkret foranlediget af kronesænkningen og Paris-diktatet om de udvidede frilister har den kommunistiske rigsdagsgruppe derfor den 2. november 1949 her i tinget indbragt et forslag til beslutning, der lyder således:

„Eftersom det har vist sig, at modtagelse af Marshallhjælp medfører,

at Danmark berøves selvbestemmelsesretten over sin økonomiske politik,

at Danmark er blevet tvunget til at nedskrive sin valuta,

at Danmark ruineres gennem andre europæiske landes, fremfor alt Englands, urimelige eksportpriser, og

at man nu efter amerikansk-engelsk diktat vil påtvinge Danmark en importpolitik, som vil skabe vanskeligheder for industrien med deraf følgende massearbejdsløshed,

beslutter rigsdagen at pålægge regeringen

snarest at bringe Danmarks deltagelse i „Konvention om europæisk økonomisk samarbejde“ til ophør og at opsiges „Overenskomst om økonomisk samarbejde mel-

lem Danmark og Amerikas Forenede Stater“.

Man vil bemærke en formalitet, nemlig at der tales om at bringe Danmarks deltagelse i den europæiske eller såkaldt europæiske konvention til ophør og at opsiges overenskomsten med Amerikas Forenede Stater. Ved studium af konventionen har jeg ikke kunnet finde nogen udtrykkelig bestemmelse, der giver os ret til at opsiges den. Det må vel formodes, at en rigsdagsbeslutning i et af deltagerlandene vil blive godkendt som opsigelse. Iøvrigt er det ifølge konventionen sådan, at hvis et land nægter at bøje sig for de beslutninger, der træffes af rådet i Paris, medfører det, såvidt jeg kan se, automatisk, at landet bliver udelukket af konventionen, og hvis der ikke findes andre metoder til at frigøre sig for konventionen, har man altså den udvej, at man kan nægte at opfylde det ene og det andet diktat fra Paris. Under alle omstændigheder er det af den grund, vi har formuleret forslaget således, at man bør pålægge regeringen at bringe Danmarks deltagelse i konventionen om økonomisk europæisk samarbejde til ophør. I overenskomsten med Amerikas Forenede Stater er der en regulær opsigelsesparagraf, som vi mener, man bør benytte sig af.

Jeg anbefaler dette forslag til vedtagelse i det høje ting, og da vi er kommet så langt, at selv det ærede medlem hr. Aksel Møller fra det konservative folkeparti har betegnet Marshallplanen som den rene Ebberød bank, håber jeg, at man vil underkaste vort forslag en velvillig behandling.

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen):

De ærede medlemmer hr. Aksel Larsen, fru Ragnild Andersen og hr. Alfred Jensen har i tinget fremsat forslag om, at Danmark skal opsiges den med Amerikas Forenede Stater indgåede overenskomst om økonomisk samarbejde, der blev undertegnet den 29. juni 1948, d. v. s. overenskomsten om Marshallplanens gennemførelse, og samtidig skal træde ud af det økonomiske samarbejde med de vesteuropæiske lande, som vi ved undertegnelsen af Parisoverenskomsten af 16. april 1948 forpligtede os til at deltage i.

De ærede forslagsstillere har begrundet deres forslag med, at Danmark ved at modtage Marshallhjælp — og formentlig også ved at deltage i det europæiske økonomiske samarbejde — efter deres opfattelse berøves selvbestemmelsesretten over sin økonomiske politik, er blevet tvunget til at devaluere, ruineres ved andre landes urimelige eksport-